

и умове съ благодатнитѣ сокове на знанието. Да развиятъ нашето въображение, да ни привикнатъ на трудъ. Съ една дума, да въоръжатъ сърдцата ни съ честното оржие за борба и творчество въ живота. Подвигъ бѣ дѣлото на нашитѣ учители.

И ето, въ моитѣ спомени се нижатъ толкова и толкова случки отъ ученичеството, живи, свѣтли, ободрителни и назидателни. Но, отъ къде да започна?

— — — — —

Бѣхме въ втори класъ, нашъ преподавателъ по френски езикъ бѣше чужденецъ. Бѣше наистина строгъ, но се държеше благородно, възпитано, трудѣше се и здраво залѣгаше да ни занимава. Караше ни да декламираме наизустъ откъслечи отъ проза и стихове. Опитваше се да води съ насъ разговоръ на французки, въпрѣки че бѣше първата година, когато се запознавахме съ чуждъ езикъ. И ние мъчно се поддавахме. Не отъ неспособностъ, но отъ детска вироглавостъ, отъ несъзнание, отъ нежелание да се трудимъ. За туй често му създавахме неприятности, оплаквахме се, че ни отрупва съ много домашна работа и др.

Покрай това, въ класъ мнозина отъ другаритѣ се държеха неприлично. Едни шушукаха, други задъ гърба му се плезѣха, или му правѣха носъ съ ржка, а нѣкой ще подсвирне презъ зъби. Но най-жестоки биваха ония, които пушаха по пода семки отъ рожкови. Разтъркваха ги съ обувкитѣ си, и тѣ издаваха неприятни църкания досущъ като мишки. Учителътъ се дразнѣше, почваше да занича подъ чиноветѣ, да се оглежда въ жглитѣ. Имаше впечатление, че наистина мишки църтятъ, а класътъ въ това време се заливаше отъ смѣхъ.

Преподавателътъ говорѣше зле български, но инакъ познаваше доста добре езика ни. Бѣше човѣкъ много набоженъ и при молитвитѣ се държеше съ благочестие и смирено.